

Зустрічі з Сівачем

Якщо дивитися з практичного боку, то я впевнена, що ніякий дбайливий господар не буде сіяти насінинки, від яких він очікує врожаю, в непідготовлений ґрунт, тим більше не розсипле їх при дорозі чи серед каміння... В притчі про Сівача є такий парадокс, що зерна, які щедро сіє Сівач, падають і біля дороги, і на кам'яний ґрунт, і між терни та бур'янів. Чи Він знає, куди потрапляють Його насінинки? Знає! І продовжує сіяти... Я вбачаю у цьому Боже довготерпіння та милість, Божу любов і вірність. У процесі сіяння є ще один дуже важливий момент: щоб посіяти в землю насіння, треба бути поряд із цією ділянкою землі. Не можливо, засіваючи з величезної відстані, знати, куди падають насінинки. Отже, Сівач Сам проходить біля дороги, біля кам'яного ґрунту, біля землі з тернями та бур'янами, біля доброї землі. Це зустрічі з Сівачем!

Я згадую про мої зустрічі з Сівачем і дякую від усього серця за Його довготерпіння до мене, за Його милість і любов.

(60-ті роки) Мій тато був «твердим» комуністом. Коли бабуся хотіла взяти мене до церкви, він категорично заборонив їй це. Вона потайки розповідала мені про Вавилонську вежу, про вогняну колісницю Іллі, про народження Ісуса Христа. Дивним чином ці спогади залишились в моїй пам'яті. Сівач сіяв слово...

(70-ті роки) Але шкільне виховання в дусі атеїзму та матеріалізму зробило в моїй душі свою справу. Вже з третього класу я з презирством ставилась до будь-яких проявів віри в Бога і не тільки стосовно бабусі, а й інших людей. Мені подобались антирелігійні книжечки, в яких писалися всілякі нісенітниці про секти та віру в Бога. «Безумець сказав у серці своєму: Бога нема».

(80-ті роки) Під час навчання в інституті була парадоксальна ситуація. Викладач наукового атеїзму дуже спокійно, без зайвих емоцій і без ніякого позитиву чи негативу розказує про світові релігії. В мені з'явився страх: якщо Бог справді є, то Він мене покарає за те, що я в Нього не вірю...

(1980 рік) Одна людина, яка на той час мала на мене дуже великий вплив, запросила мене піти разом з нею в молитовний будинок. Знаючи про справжні наміри цієї людини (лукаві наміри), я згодилась, вбачаючи в цьому таку-собі «пригоду». Хоча я дещо побоювалась, згадуючи прочитане в дитинстві про секти, але таки пішла. Людина, з якою я прийшла, впевнено грала роль «постійного прихожанина». Я стояла в кінці невеликої зали і відчувала себе дуже незручно. Мені здавалось, що всі знають про мій обман. Було дуже соромно. Пам'ятаю, що мені сподобалися пісні, але слів я не запам'ятовувала. Пам'ятаю, що мене зачіпали слова проповідника, але потім я нічого не могла згадати... «До кожного, хто слухає слово про Царство, але не розуміє, приходиться лукавий, і краде посіяне в серці його» (Матвія 13:19). Коли ця людина запропонувала мені піти на зібрання ще раз, я згодилась навіть з радістю. Страху вже не було, а якесь трепетне очікування... Але знову я почувалася дуже незручно, так ніби мене піймали «на гарячому». Тому, коли служіння закінчилося, я поспішила вийти надвір, побоюючись, що хтось з віруючих до мене заговорить і я не втримаюся, і почну розказувати чого і з ким насправді я сюди прийшла. З сумом я усвідомила, що знов нічого не зрозуміла і не запам'ятовувала. В серці було таке відчуття, ніби я доторкнулася до чогось світлого та

чистого, але це приносило тривогу і неспокій...

Я спробувала поділитися моїми переживаннями з тією людиною, яка привела мене в молитовний будинок, але вона дуже розгнівалася на мене. «Ти — слабкодуха! Тобі не можна більше туди ходити, бо теж віруючою станеш. От дійсно говорять: релігія — опіум для народу!»

Невдовзі всі мої стосунки з цією людиною розпалися. Сама я ніколи більше не була в тому молитовному будинку, бо він знаходився десь на околицях Києва. Як туди їхати, я не пам'ятала.

В 1982 році зустрілася зі своїм чоловіком. Сім — діти, звичайні сімейні турботи. Була щасливою і нещасливою... Мої мрії про велику родину здійснилися, бо вже мала чотирьох діток. Але часто серед великої родини відчувала себе дуже самотньою і самотньою.

Вже маючи в собі впевненість, що Бог є, — сама ніколи до Нього не зверталася. Але мене зацікавлювало все, що стосувалося Бога. Передачі по радіо, перші християнські мультфільми, випадкові розмови людей... І знову Сівач сів слово.

(Серпень 1990 року.) Я була змушена згодитись на операцію. В мені вже не було самовпевненості і самозадоволеності. Тривожилася за діток, бо найменшій було лиш 2 роки... Я стояла перед операцією в коридорі, і була якась затримка. Хоча мені вкололи заспокійливі (все, що потрібно було), але мене від страху колотило так, що аж зуби цокотіли і трусилися ноги. І тоді я вперше в своєму житті помолилася двома простими словами: "БОЖЕ, ПОМОЖИ!!!" В одну мить страх кудись подівся, зуби перестали цокотіти, просто прийшов спокій!!! Я пам'ятаю, що цей спокій прийшов із середини і ніби огорнув мене. Це було дуже дивно. Почалася операція. Мені дали наркоз і я відчула, що падаю вниз у страшну безодню. Але враз це жахливе падіння припинилося, так, ніби мене підхопили чийсь руки... Коли після операції я прийшла до тями, найперше, що я усвідомила: Бог відповів на мою першу недолугу молитву. «Боже, чому ж Ти, такий Великий, Всемогутній і Страшний відповів мені? Я так хочу більше дізнатися про Тебе...» І знову було диво. Я побачила, що на тумбочці біля мого ліжка лежить книжечка «Євангеліє від Матвія», така, як дитячі комікси. Цю книжку принесли для моєї сусідки по палаті. Словами важко вимовити, як мені захотілося її прочитати. Як спраглий хоче напиться, як голодний — шматочок хліба... Я півдня дивилася на цю книжечку, як на велику дорогоцінність, не зважаючи на запитати, чи можна хоч трошки почитати. Але коли таки я спитала, то на моє велике здивування сусідка лиш махнула рукою: «та бери читай, мені воно не треба, нічого там цікавого нема...» Читала, думала, дивувалася, бо де-які місця здавалися такими знайомими і навіть дуже близькими. Як тільки змогла ходити, виходила на подвір'я лікарні. Думала над прочитаним. Найбільше мене вразила притча про Сівача. Молилася: «Боже, будь ласка допоможи мені, щоб моє серце було не про дороги, не в каміннях та бур'янах а щоб воно могло принести врожай, якщо не в сто крат, якщо не в шістдесят крат, то хоч би в тридцять...» З величезне бажання жити і одужувала я швидко...

Потім ще було багато зустрічей з моїм дорогим Сівачем! Але тільки в 2003 році я зустрілася з Ним, як зі своїм Спасителем і Господом.

Читаю я Слово. Рядок за рядком.
До Бога дорогу шукаю.
У Вічну країну, де Світло і Мир,
Де горя й неправди немає.

І Слово Твоє оживає в мені.
Я прагну любові й спасіння.
Я бачу: ступає Сівач по стерні
І сіє зернятка нетлінні.

Де серце моє? При дорозі воно?
Птахи на зерно налетіли...
Як ляже між камінь відбірне зерно,
Піднявшись, засохне без віри.

Як падає зЕрня між терня бажань —
У клопотах глушиться Слово.
Благаю, Господь, щоб в горнилі страждань
Було моє серце готове,

Як добра земля для посіву Твого,
Що родить врожай своєчасно.
Я Слово люблю й зберігаю його,
Щоб плід принести Тобі рясно!

17.03 2014 рік.

Галина Левицкая
April 17, 2015

Источник: <http://www.poems4christ.com/ru/article/9718>

© Copyright 2025, Поэзия для Христа - www.poems4christ.com